

Dopis pro rok 2026

Co hledáte?

Tolik lidí hledá smysl života. Hledají něco většího než laciné přísliby, které nám po většinu času zaplavují obrazovky. Nejsou lidé stvořeni k nějakému opravdovému účelu? Co nám může pomoci ho objevit?

Když se snažíme žít z důvěry víry, někdy se sami sebe ptáme: Co ode mě Bůh očekává? Toužíme po tolika věcech. Kterou cestou se dát, když chci jít s Bohem?

V uplynulém roce nás v Taizé navštívili mladí lidé z Ukrajiny, Palestiny, Libanonu, Nikaraguy, Myanmaru a dalších míst, kde zuří války a konflikty. Jejich víra a touha po spravedlivém a trvalém míru nám byly inspirací. Také jsme vyslechli svědectví lidí, kteří pracují nebo mají rodinu v Gaze. Vidíme bolest těch, jejichž blízcí byli drženi jako rukojmí, a slyšíme i nářek těch, kdo v represivních režimech usilují o spravedlnost.

Strávil jsem také nějaký čas v Brazílii a na Kubě s bratry naší komunity Taizé, kteří tam žijí v malých fraternitách. Brazílie je stále poznamenána následky otroctví a hlubokou nerovností. Přesto tam žijí lidé, kteří se odmítají vzdát a snaží se být stále po boku těm nejchudším. Myslím zvláště na společenství ve městě Salvador, kde lidé bez domova přespávají v kostele a navzájem si pomáhají.

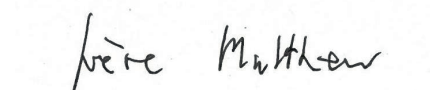
Na Kubě jsem poznal odvážné lidi, kteří čelí ohromným těžkostem. Setkal jsem se se ženou, která vynaložila všechny svoje úspory, aby její vnuk měl všechno, co potřebuje do začátku nového školního roku. Jeho matka jako mnozí další Kubánci emigrovala a vydala se hledat lepší budoucnost jinam.

Na mnoha místech se lidé ptají: Jak můžu využít svobodu, která mi byla dána, k vyjádření solidarity s těmi, kdo trpí? Snaží se najít způsoby, jak svou touhu milovat a pečovat proměnit ve skutek, jak dát životu službou a pomocí druhým smysl.

V našem světě je tolik krásy, ale taky tolik nespravedlnosti. Jaké místo v tom všem mám já? Co se po mně chce? To jsou otázky, které mi vyvstávají v srdci, když čelím složitosti života a rozhodnutím, před kterými stojím.

Prvními slovy, která Ježíš v Janově evangeliu pronesl, bylo: „Co hledáte?“ Tuto otázku jsem v Taizé položil šesti mladým dobrovolníkům z šesti zemí, které se nacházejí na čtyřech kontinentech. Následující text je inspirován tím, co mi řekli.

Chtěl bych jim i všem ostatním dobrovolníkům, kteří nám pomáhají s organizací setkání v Taizé, trávit čas s naší komunitou, aby se modlili a snažili se stále víc chápat Kristovo volání ve svých životech, poděkovat.

Hledat ticho

Mnozí mladí lidé, když se jich po týdnu stráveném v Taizé zeptáte, co pro ně bylo nejdůležitější, mluví o zkušenosti s tichem. V extrémně propojeném světě, který je neustále v pohybu, se to může zdát překvapivé.

Když si uděláme čas a odstříhneme se od neustálých podnětů, může se stát, že se v tichu setkáme se svým skutečným já a také zahlédneme, co nás přesahuje.

V kráse Božího stvoření nás může obejmout šum vánku, bublání potoka i zpěv ptáků a dovést nás k vnitřnímu tichu, ve kterém se zhmatalně spojení se vším, co existuje. Hvězdami naplněná noc nás může naplnit úžasem.¹

Ježíš vstoupil do světa tiše:² „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“³ Ten, který byl u Boha a byl Bůh před počátkem všeho, přišel, aby byl s námi, pokorně a skromně se narodil v tichu noci⁴ – jako světlo, které září ve tmě.

A přesto toto ticho není prázdné. Stává se místem setkání. V tichu nejsme sami. Ovšem zápasíme s ním, protože nám mysl naplňuje tolik věcí. Jak se říká v Pravidlech Taizé: „Když se ti myšlenky rozutečou, nenaříkej nad tím, ale vrať se k modlitbě hned, jak si toho všimneš.“⁵

Před mnoha staletími někdo vyslovil modlitbu: „Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám.“⁶ Budeme se v tichu svého srdce stále znovu obracet k Bohu?

Modlitba je především toužení,⁷ tichá touha po pokoji v Boží přítomnosti. Pokud nevíme, jak se máme modlit, přichází Duch svatý, který se v nás modlí vzdechy, které jsou příliš hluboké na to, aby se daly vyjádřit slovy.⁸ Když nasloucháme nejhlubší části svého srdce, můžeme si uvědomit, že právě tam přebývá Duch svatý. Jsem tu sám před sebou a před Bohem, který ve mně dýchá.

Živý Bože, nauč mě hledat tě v tichu svého srdce, v kráse stvoření, v naslouchání tvému Slovu, v přijímání tvé pokorné přítomnosti.

Můžeme se odhodlat, že budeme každý den trávit čas v tichosti a vstupovat do Boží přítomnosti? Začít můžeme třeba jen pěti minutami. Nejprve si přečtete krátký úryvek z Bible, poděkujte za to, co jste během tohoto dne dostali, nebo si prostě udělejte čas jen tak být.

Hledat směr

Ticho umožňuje opravdově poznávat. Pokud hledáme, kterým směrem se vydat, pomáhá nám naslouchat tomu, co je v našem nejhlubším nitru. Potřebujeme ale také vnitřní svobodu, abychom se mohli zodpovědně rozhodnout. Taková svoboda znamená přijmout svá omezení bez toho, že bychom se báli: strach nikdy není dobrý rádce a Bůh naše srdce nikdy nikam netlačí.

¹ viz Žalm 8, 3–4 a 19, 1–4

² viz homilie papeže Františka při ekumenické modlitební vigílii „Together“, která se uskutečnila 20. září 2023 v Římě; www.vatican.va/content/francesco/en/homilies/2023/documents/20230930-vegliaecumenica.html

³ Jan 1, 14

⁴ „Když totiž všude zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé všemohoucí slovo se náhle sneslo jako nelítostný bojovník z královského trůnu na nebesích...“

(Kniha moudrosti 18, 14–15)

⁵ The Rule of Taizé, in French and English, (SPCK, London, 2012), str. 23

⁶ Žalm 27, 8

⁷ Sv. Augustin napsal: „Touha je tvou modlitbou; a pokud neustane, neustane ani i tvá modlitba. Apoštol neřekl bezdůvodně: „Modlete se bez přestání“

(1 Tesalonickým 5, 17). Chceš se nikdy nepřestat modlit? Pak nikdy nepřestaň toužit. Tvá neustálá touha je tvým hlasem, který neustane.“ Exposition on Psalm 37 (38), §14 (in Nicene and Post-Nicene Fathers, řada I, sv. 8)

⁸ Viz Římanům 8, 26–27

⁹ Jan 1, 38–39

¹⁰ Tato modlitba svatě Brigity Švédské, která žila ve 14. století, je jako světlo na naší cestě s Kristem. Můžeme se ji modlit v době, kdy se musíme o něčem rozhodovat.

¹¹ viz Jan 2, 1–12

¹² „V Káně nám evangelista Jan nepřibližuje, co je lidsky možné; přenáší nás na jinou úroveň a uvádí do tajemné síly vztahů, do prostoru, kde končí poznání a začíná jiná dimenze – dimenze důvěry. Je to úroveň, kde nejde o věci a důkazy, ale o osoby a znamení. A vůbec, slova, která u ostatních tří evangelistů často překládáme jako ‚zázraky‘, Jan nikdy nepoužívá; všude zvolil slovo ‚znamení‘ – semeion – klade důraz spíše na smysl než na moc. Ježíš zde dává znamení. Znamení je výmluvné gesto, které někdo dělá směrem k další osobě.“ Marie Balmárová, *Ce lieu en nous que nous ne connaissons pas* (Albin Michel 2024), str. 21

Každý touží někam patřit a cítit se do jisté míry bezpečně. Když hledáme autentický způsob života, mohou nám někdy ostatní lidé pomoci si uvědomit, kdo skutečně jsme. A můžeme být překvapeni, když se jejich prostřednictvím dozvíme něco, na co bychom sami nepřišli.

V Janově evangeliu se dočteme o dvou mladých lidech, kteří zůstávali v údolí Jordánu spolu se svým učitelem, Janem Křtitelem, kterému důvěřovali. Ten je ale nechtěl zadržovat a nasměrovává je k někomu jinému, k Ježíšovi. Oni odcházejí a jdou za ním.

Když je Ježíš uviděl, zeptal se jich: „Co hledáte?“ Když mu odpověděli: „Mistře, kde bydlíš?“, řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“⁹

Tyto dvě otázky shrnují proces hledání a objevování směru pro život s Kristem. Začínáme u vlastních tužeb, u projevů naší touhy po plnějším životě – „Co hledáte?“ – a pokračujeme tím, že je zaměříme na Ježíšovu osobu: „Mistře, kde bydlíš?“

Ježíš, který nás zve „Pojďte a uvidíte!“, je tichý a pokorného srdce a miluje nás láskou, která je bezpodmínečná, bezpečná a neochvějná. Odvážím se na jeho pozvání odpovědět i přesto, že váhám a mám pochybnosti?

*Ježíši Kriste, ukaž mi cestu a dej, ať se po ní vydám.*¹⁰

Kterí lidé mi ukazují směr ke Kristu? Najděte si čas za ně vzdát díky.
--

Hledat radost

Jeden z dobrovolníků v Taizé mi řekl: „V mé zemi se mladí lidé snaží přežít ve světě, který nabízí všechno; ale hluboko uvnitř převládá strach, úzkost a deprese.“

Ze všech stran se na nás valí sliby radosti. Jenže tolik jich nedokáže přinést radost, která vydrží déle než jen krátký okamžik.

Ale vytryskne z hloubi našeho srdce, když si uvědomíme, že jsme milováni pro to, kdo jsme. Když pochopíme, že radost je dar, a ne něco, na co máme nárok, můžeme zjistit, že jsme připraveni ji přijmout. Pak už se nebudeme snažit si ji vynutit, ale necháme ji, aby nás nadnášela.

Ježíš a jeho přátelé byli pozváni na svatební hostinu,¹¹ kde po nějaké době došlo víno. V tu chvíli něco chybí. Ježíš je mezi chudými. Setkává se s nimi v jejich chudobě a dává jim víc, než čekali. Chce, aby měli radost, a dělá vše pro to, aby to bylo možné.¹²

Vzpomínám si, jak jsem před mnoha lety byl v Kalkatě v mateřském domě sester misionářek lásky. Na zdi byla slova Matky Terezy, která mi připomněla, že Bůh nás přijímá s našimi slabostmi a nechce po nás, abychom byli dokonalí. Nemusíme být vždycky silní.

Naše vnitřní chudoba v nás může vzbuzovat obavy, že nejsme dost dobří. To nás často vede k tomu, že skrýváme, kým ve skutečnosti jsme. Pokud se ale odvážíme stanout před Kristem s prázdnými rukama, on je naplní a postupně tuto chudobu promění.

I ve chvílích, kdy pocítujeme smutek a vypadá to, že je radost pryč, je možné si vzpomenout, jak Ježíš mluvil o radosti, kterou nám nikdo nemůže vzít.¹³

Milosrdný Bože, chtěli bychom přijímat tvou radost, ať už se nacházíme v jakékoli situaci. Když pochopíme, že nás miluješ a otevíráš nám cestu k životu, který nikdy neskončí, vytryskne tato radost z našeho nitra.

Premýšlejte, jak můžeme přinášet radost ostatním. Sejděte se s někým osobně místo online. Někdy za drobnou službu, kterou udělám pro ostatní bez nároku na odměnu, dostávám mnohem víc, než jsem čekal, zvláště když vidím radost ve tvářích těch, kterým jsem posloužil.

Hledat smysl

Touha po smyslu je v nás všech. Kde můžeme tuto touhu naplnit? Zatímco žijeme rušný život, někde uvnitř nás tichý hlas šeptá, že jsme milováni.

Jeden čelní představitel jménem Nikodém, který hledal skutečný smysl života, slyšel o Ježíšovi.¹⁴ Přišel za ním v noci, aby se s ním setkal a našel způsob, jak vetknout svoje myšlenky do slov.

Nejhlubší otázky, které máme o víře, životě a smrti, smyslu a účelu, často zůstávají nevyřčené. Ale dokud je nevyjádříme, něco v nás není uspokojeno, jako ani Nikodém nebyl spokojený.

Když takto hledáme, půjdeme za svými otázkami, dokud nás nepřivedou ke zdroji života? Možná nenajdeme odpovědi na všechny svoje otázky. Když se ale odvážíme následovat Krista, můžeme dospět k bodu, kdy se musíme s průzračnou důvěrou svěřit Bohu.¹⁵ Pak objevíme všeobjímající Boží lásku a dobrotu.

Smyslem Ježíšova života nebylo soudit lidstvo, ale umožnit, aby každý člověk pochopil, že ho Bůh miluje. Přichází, aby nám ukázal cestu lásky, která stále roste. To je jeho tajemství.

Nikodém se ke světlu přibližoval krok za krokem. Rok nebo dva po nočním setkání s Ježíšem se ho otevřeně zastal před jeruzalémskými úřady.¹⁶ O několik měsíců později, když byl Ježíš ukřižován, prokázal velkou statečnost.¹⁷ Odvážil se patřit do skupiny Ježíšových přátel. Odvaha ho přivedla do společenství.

*Veď mě, laskavé světlo, uprostřed obklopující temnoty, veď mě dál... Nežádám, abych dohlédl až na obzor; jeden krok mi stačí.*¹⁸

¹³ viz Jan 16, 22

¹⁴ viz Jan 3, 1–21

¹⁵ Chilský filozof José Andrés Murillo popisuje „lucidní (bdělou) důvěru“ jako „důvěru, která je aktivní a angažuje se v podmínkách, které ji umožňují“. Murillo, José Andrés. 2012. *Confianza lúcida*. Santiago, Chile: Uqbar Editores, str. 45

¹⁶ viz Jan 7, 50–52

¹⁷ viz Jan 19, 38–42

¹⁸ Tato slova pocházejí z básně, kterou napsal svatý John Henry Newman, doktor katolické církve, který je ale milovaný také anglikány, od nichž poprvé přijal víru.

¹⁹ „Když vidíme, že se porušují nebo ignorují hodnoty jako vděčnost nebo láska k životnímu prostředí, dostáváme vztek. V některých případech jsou emoce jako vztek a frustrace užitečné (...). Někdy mohou dát energii, která nám umožní jednat a změnit nepřijatelné chování – nebo zacelit jednu z ran Země – i když ostatním musíme vysvětlit, proč jsme tak rozčilení. Právě v tomto rozpoložení vyhnal Ježíš z chrámu směnárníky.“ Wangari Maathaiová in *Replenishing the Earth* (Doubleday Religion, New York 2010)

²⁰ „Každý boj proti nespravedlnosti může naopak zakrýt, nebo dokonce vyvolat další nespravedlnost. Nespravedlnost je složitá a projevuje se na mnoha různých úrovních. Jistě existuje prostor, aby spravedlnost – a tu musíme mít stále před očima – rostla, ale i tak má své meze.“ Olivier Abel, De l'humiliation – le nouveau poison de notre société (Les Liens qui libèrent 2022)

²¹ V únoru 2024 nám napsal jeden přítel, který je rabín: „Miluji židovský národ, ať už žije kdekoli na této zemi. Ale stojím také na straně spravedlnosti, lidských práv a míru. Ačkoli tedy stojím na straně Izraele, stojím také na straně obyvatel Gazy a Palestiny, stejně jako na straně všech lidí po celém světě, kteří jsou bez své viny zasaženi válkou. Není snadné mít tato různá, někdy protichůdná přesvědčení najednou. Ale cítím, že je to nezbytné. Studium a modlitba mě naučily, že nemám utrpení tohoto světa popírat, odvádět od něj pozornost nebo ho ignorovat. Mám ho přijmout, stát při něm a snažit se být, kdykoli a kdekoli se objeví. Kéž Bůh dá, abychom se my lidé naučili poznávat a nést bolest druhých a stát při těch, kteří to potřebují. Amen.“

²² „Násilí tvůrců pokoje! Je kreativní!“ La violence des pacifiques, in Dynamique du provisoire – À l'écoute des nouvelles générations, Les écrits de frère Roger, sv. 4 (Les Presses de Taizé 2014), str. 277. Takto bratr Roger vyjadřoval přesvědčení, že násilí v nás lze obrátit pozitivním směrem.

²³ viz Jan 2, 13–22

²⁴ viz Lukáš 7, 37; 11, 37

²⁵ viz Matouš 15, 24

²⁶ viz Matouš 8, 5–13

²⁷ viz Matouš 15, 21–28

Zkuste uspořádat setkání, na kterém každý promluví o tom, jak nachází smysl života. Pro některé to může být víra, pro jiné nějaká činnost, další třeba můžou mít víc otázek než odpovědí. Takové sdílení a pozorné naslouchání nás může vzájemně povzbudit. Pokud by to bylo vhodné, může setkání začít zpěvem vzývajícím Ducha svatého a skončit písní děkuvzdání.

Hledat spravedlivý svět

Nespravedlnost – ať už se jedná o devastaci životního prostředí,¹⁹ nerovnost, násilí, útlak nebo válku – vyvolává celou řadu emocí: rozhořčení, hněv, smutek a někdy i zoufalství. Nehrozí nám ale nebezpečí, že když se po právu rozhodneme proti tomu bojovat, uzavřeme se do svých názorů a přestaneme vidět cokoli jiného?²⁰ Můžeme dokonce riskovat, že se chytíme do pasti algoritmu svého uvažování a necháme se vtáhnout do polarizace, která ohrožuje naši společnost.

Vystupme ze své bubliny a dovolme si konfrontovat svůj názor s přesvědčením ostatních, i když se s ním nemůžeme ztotožnit.

Někdy musíme být připraveni pojmout skutečnost v celé její složitosti, i když se pak může zdát, že řešení neexistuje.²¹ Poslouchat příběhy různých stran může být vyčerpávající, ale nevyslechnout je by bylo nespravedlivé.

Jedna mladá žena mi po večerní modlitbě v kostele v Taizé řekla: „Musím si uvědomit násilné sklony, které jsou ve mně, a nechat jim místo vedle mé touhy po rozjímání.“ Přišlo mi to velmi osvobozující. Místo potlačování takových pocitů nebo předstírání, že neexistují, jim vyčlenila místo vedle touhy po Bohu.

Existuje nebezpečí, že nás ovládnou destruktivní síly, které jsou v každém z nás. Démonizovat lidi, nebo dokonce celé národy je tak snadné. Pak hrozí, že nás pohltí spirála, kde se násilí stále opakuje. Rozjímání – modlitba – nás otevírá jinému rozměru, vede nás k usmíření s tím, co nosíme v sobě, a k hledání způsobů, jak stavět mosty.

Je tu Duch svatý, který nás vede po cestě, na které můžeme dělat odvážná rozhodnutí. Bratr Roger, který začal život naší komunity v Taizé, mluvil o tvůrčím násilí tvůrců pokoje,²² které jim umožňuje nepodlehnutí pokušení opustit cestu evangelia.

Ježíš ztělesňuje svět spravedlnosti a pravých vztahů, který evangelia nazývají Božím královstvím. Pocítil ale hněv a zpřevracel stoly prodavačů a směnárníků v chrámu, aby udělal místo pro Boha.²³ Ježíš ostře vystupoval proti náboženskému pokrytectví, ale byl i schopen přijmout náboženského představitele, jako byl Nikodém. Znal se s farizeji a přijímal jejich pohostinství,²⁴ ale také jídal s lidmi vyloučenými ze společnosti. Měl neochvějnou lásku ke ztraceným ovcím svého izraelského lidu,²⁵ ale ocenil víru římského setníka a uzdravil mu dítě;²⁶ a nechal se oslovit vírou pohanské ženy, kterou potkal na cestě v cizích krajích.²⁷

Ježíš riskoval a navazoval vztahy s odlišnými lidmi a tím posiloval důvěru a ztělesňoval moc usmířovat, kterou Bůh má.²⁸

Vědomí toho, že světlo svítí ve tmě a že vítězství Boží lásky se může projevit prostřednictvím jednoduchých gest lidské dobroty, nám může dát svobodu začít jednat.

Ježíši Kriste, když jsi žil na zemi, neváhal jsi odsuzovat nespravedlnost, ale snažil ses budovat mosty mezi sebou a těmi, které jsi na své cestě potkal. Posilni v nás touhu překlenovat propasti, které rozdělují lidi a národy, aby na tomto světě mohla vzkvétat spravedlnost.

Které konkrétní kroky můžeme podniknout, abychom stavěli mosty tam, kde vládne rozdělení? Je těžké, když má člověk jednat sám. Společně se zamýšlejte, sbírejte nápady a jako skupina se vydejte k těm, kdo jsou na okraji společnosti. Co obnáší to, když chceme naslouchat lidem s odlišnými názory, porozumět jejich obavám a zároveň se držet svých evangelijních hodnot?

Hledat společenství

Jedna z dobrovolnic v Taizé mi řekla: „Chci žít v souladu se svými hodnotami i hodnotami evangelia. Když se rozhoduju, ptám se sama sebe, zda je to rozhodnutí přijatelné pro ostatní, pro planetu a pro mě. Chceme vytvářet lepší svět.“

Společenství mezi lidmi navzájem, se stvořením, s Bohem – jsme po izolaci způsobené pandemií připraveni znovu vytvářet svět společenství,²⁹ svět, který se stará?³⁰ Všechno je propojené; všichni patříme jeden ke druhému ve společném domově, ve stvoření, které nám bylo dáno.

Ježíšovo společenství se na kříži rozpadlo. Jidáš ho zradil. Petr ho zapřel. Většina jeho přátel se rozutekla. Zdálo se, že veškerá jeho práce, kdy se snažil vytvářet láskyplné společenství, které přijímá každého, vyšla naprázdno. Nebál se riskovat a byl připraven obětovat svůj život i za ty, kteří ho měli odmítnout. Ale v nejtemnější chvíli se u paty kříže společenství znovu rodí.³¹

Podle Janova evangelia zůstávají s Ježíšem až do samého konce čtyři ženy a jeden muž. Beze slov, prostě tam jsou. Stávají se svědky společenství, které Ježíš stále vytváří, i když se zdá, že už se nedá nic dělat.

Nepřátelství a odmítání narušují společenství mezi lidmi. Ježíš na kříži bere toto nepřátelství a odmítání na sebe a obnovuje společenství právě v okamžiku největšího utrpení.³²

Ježíš na kříži svěruje milovaného učedníka své matce jako dalšího syna a on, který zde reprezentuje všechny budoucí učedníky, které Ježíš miluje, ji přijímá do svého domu. Rodí se tu nová rodina: společenství věřících v Ježíše – církev, zrozená nikoli lidským způsobem z triumfu a vítězství, ale z lásky, která je větší než němé ticho utrpení. Kdo by z takového společenství mohl být vyloučen?³³

²⁸ viz například setkání Ježíše se samaršskou ženou (Jan 4, 1–26)

²⁹ „Představte si kruh nakreslený na zemi. (...) Představte si, že tento kruh je svět a jeho středem je Bůh; a poloměry jsou různé cesty nebo způsoby života lidí. Když dobří lidé touží přiblížit se Bohu, kráčí směrem ke středu kruhu. Čím víc pronikají dovnitř, tím víc se přibližují k sobě navzájem a zároveň k Bohu. Čím blíže se dostávají k Bohu, tím blíže se dostávají k sobě navzájem; a čím blíže se dostávají k sobě navzájem, tím blíže se dostávají k Bohu.“
Dorotheos z Gazy, 6. století, Soyons l'âme du monde, Les Presses de Taizé 2025, str. 166

³⁰ Jak můžeme ukázat laskavé a ohleduplné vlastnosti, které existují v každé kultuře? Duch japonského čajového obřadu Chanoyu lze shrnout do čtyř slov. „Wa“, tedy harmonie: ceremonie probíhá v harmonické atmosféře; „Kei“, tedy úcta – která by měla panovat mezi hostitelem a hosty; „Sei“, tedy čistota – jak navenek, tak v srdci; „Jaku“, tedy klid – klidná mysl, soustředěná v každém okamžiku ceremonie na přítomnost.

³¹ viz Jan 19, 25–27

³² (O vraždě katolického kněze během diktatury v Chile.) „Obraz mrtvého kněze ležícího na Bibli otevřené na knize Žalmů působil stejně silně na katolíky, evangelíky i nevěřící, kteří se hromadně připojili k působivému pohřebnímu průvodu do katedrály. (...) Chůze ve světle těch svíček se zdála bezpečnější než kdy předtím. Slyšel jsem různé lidi, katolíky i evangelíky, říkat, že to byli oni, kdo s tímto gestem přišel. Ve skutečnosti není důležité, kdo s tím začal; faktem je, že vyjadřovalo jednotu ducha, kterou v životě vidíme málokdy. (...) Může upřímný ekumenismus skutečně rozkvést jen v těžkých časech, když je život každý den v ohrožení?“
Juan Sepúlveda, chilský letniční pastor, „La defensa de los derechos humanos como experiencia ecuménica“, in Sandra Arenas and Rodrigo Polanco (dir.), Ecumenismo: Un panorama latinoamericano (Editions

Universidad Alberto Hurtado /
Centro Teológico Manuel Larraín,
Santiago, 2021), str. 270–271

³³ „Boží láska k lidstvu je tak
zaplavující, tak obrovská, tak
hluboká a tak univerzální. Tak
moc, že žádná míra nebo škála
nedokáže popsat ani zlomek z ní.“
Připisováno maronitskému
patriarchovi Estephanu (Štěpánu)
Douaihyovi (1630–1704)

³⁴ „Církev je ze své podstaty
solidární s chudými, vyloučenými,
marginalizovanými a všemi, kteří
jsou společností považováni za
vydělence. Chudí jsou v srdci
církve, protože „z naší víry v Krista,
který se stal chudým a vždycky byl
nablízku chudým
a marginalizovaným, vyplývá naše
starost o integrální rozvoj těch, kdo
jsou ve společnosti nejopuštěnější“.
V našich srdcích pocítujeme, že
„požadavek vyslyšení tohoto křiku
plyne z téhož osvobozujícího díla
milosti v každém z nás, takže se
nejedná o poslání vyhrazené jenom
některým.“ Apoštolská exhortace
papeže Lva XIV. Dilexi te, 111

³⁵ viz Jan 19, 31

³⁶ viz Genesis 1, 31 – 2, 2

³⁷ Jan 7, 38

³⁸ viz Jan 19, 34

³⁹ viz Jan 19, 38–42

⁴⁰ Ambrož Milánský, Treaty on
Luke's Gospel, V, 58. Soyons
l'âme du monde, (Les Presses de
Taizé, 2025), str. 108

⁴¹ Jan 20, 15. Celé Janovo
evangelium vychází z první otázky,
kterou Ježíš klade těm, kteří ho
chtějí následovat: „Co hledáte?“ –
až k jeho poslední otázce, kterou
položil Marii Magdalské po
vzkříšení – „Koho hledáš?“
Můžeme to považovat za naplnění
toho, co řekl Ježíš v Janově
evangelii (J 12, 32): „A já, až budu
vyvýšen ze země, přitáhnou všechny
k sobě.“ Nenachází nakonec
všechno, co hledáme, smysl v tom,
že dovolíme, abychom se setkali se
vzkříšeným Kristem?

⁴² Jan 20, 21

⁴³ Jan 14, 27

V církvi jsme povoláni stát po boku trpících a obětí nespravedlnosti.³⁴ Všichni
jsme lidé: máme se navzájem přijímat spravedlivě a čestně, máme respektovat
svobodu a integritu každého člověka.

Ježíš dovršuje své dílo, když v předvečer šabatu, sedmého dne týdne, umírá,³⁵
stejně jako Bůh sedmý den dokončil své stvořitelské dílo a viděl, že všechno
„je velmi dobré“.³⁶ Ježíšův dar, kdy na kříži odevzdal svůj život, je počátkem
nového stvoření. Umírá násilnou smrtí – ale z jeho těla vytékají „proudy živé
vody“,³⁷ vody,³⁸ která není nic jiného než Duch svatý, který obnovuje tvář země.

Ježíšovo tělo je uloženo do nového hrobu v zahradě. Takovou zahradou se má
stát naše země.³⁹ A v tichu sedmého dne, který následuje, začíná zraněné stvoření,
jehož jsme součástí a které je svěřeno do naší péče, svou tajemnou proměnu.

*Ježíši Kriste, ty jsi daroval svůj život za každého člověka a ukazuješ nám, jak daleko
jsi ochoten pro nás zajít. Kéž s tvou matkou Marií a milovaným učedníkem
zůstáváme u paty kříže a přijímáme to, co nám říkáš.*

S kým máme být? Jak zakoušíme společenství? Studenti mohou společně bydlet, modlit se a jíst – zejména studenti ze zahraničí. Ostatní se mohou scházet jednou týdně u někoho doma. Těm, kdo mají dojem, že jsou mimo, ukažte, že jsou vítáni, a pomozte jim tak jednoduše překonat pocit nespravedlnosti.
--

Hledat pokoj

Toužíme po pokoji – vnitřním pokoji i míru na tomto světě, který Bůh tak
miluje. „Začněte pracovat na pokoji ve svém nitru, abyste, jakmile ho dosáhnete,
mohli přinášet pokoj ostatním,“⁴⁰ řekl jeden věřící ve 4. století.

Když se Ježíš ráno o velikonoční neděli setkal s Marií Magdalskou v zahradě,
zeptal se jí: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“⁴¹ Když poznala, že ten, po kterém
toužila, nebyl smrtí přemožen, proměnily se její slzy v radost. Ježíš ji pak poslal,
aby se o to, co viděla a slyšela, podělila s jeho ostatními přáteli.

Když se s nimi Ježíš krátce nato setkal a oni byli stále celí vystrašení, řekl jim
nejprve: „Pokoj vám!“⁴² Vstoupil do jejich strachu a otevřel je pokoji, který
přináší svou přítomností. Dechl na ně Ducha svatého a svěřil jim odpovědnost
za pokračování jeho díla smíření.

Pokoj, který jim Ježíš před svou smrtí slíbil, „pokoj, který svět nemůže dát“,⁴³
je mnohem víc než jen absence konfliktů. Mezi významy biblického slova *šalom*
patří taky obnova a celistvost. To je ten Boží pokoj, který nám byl svěřen,
abychom o něj mohli pečovat a rozvíjet ho.

Když pomáháme druhým objevit svobodu a pokoj, které se jim nabízejí, když
děláme, co je v našich silách, abychom bořili bariéry nepřátelství nebo zdi,
které je omezují, pak máme účast na samotném Božím životě. A nejdeme po
stejně cestě také tehdy, když se díváme na stvoření s úžasem a vděčností
a projevujeme mu péči?

Všichni potřebujeme nechat se zaplavit pokojem, který nám přislíbil vzkříšený Kristus. Tak můžeme společně putovat, navzájem se doprovázet a krok za krokem rozsévat naději.⁴⁴ Budeme se snažit, třeba jen prostřednictvím těch nejjednodušších činů, každý svým způsobem a tam, kam nás Bůh postavil, stát se znamením smíření a poutníky pokoje?

Naslouchejte hlasům těch, kteří trpí kvůli zhoubným konfliktům nebo násilí, s nimiž se setkáváme v naší společnosti. Můžeme například udržovat kontakty s lidmi, kteří žijí ve válečných zónách. Podporujte ty, kdo usilují o spravedlnost v zemích s represivními režimy nebo s vládami, které podporují válku. Byli by někteří z těchto lidí ochotní podělit se o to, co zažili? Připravte vigilií s modlitbou za mír a vyslechněte si některé z těchto příběhů. Naslouchejte tomu, co nám dnes říká Duch svatý.

Požehnej nám, Bože lásky. Ať Duch svatý stále vede naše kroky, když kráčíme se vzkříšeným Kristem. Ať vždycky toužíme být poutníky naděje, poutníky pokoje.

⁴⁴ Srovnej Jan 12, 24. Ježíš řekl: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ Jediné zrno – i když jde o něco maličkého – obsahuje v sobě všechno, co je potřeba, aby mohlo vyprodukovat něco mnohem většího. I když si často myslíme, že to, co děláme, nic moc neznamená, neměli bychom podceňovat pozitivní vliv, který to může mít na ostatní a na celou planetu.

Více informací o setkáních v Taizé a jinde v průběhu příštího roku, včetně bezpečnostních otázek, najdete na našich stránkách www.taize.fr.